

Oddanie i boska łaska

Dyskurs Bhagawana Śri Sathya Sai Baby wygłoszony 31.12.1983 r.
w Prasanthi Nilajam

Każda chwila w waszym życiu jest nowa. Nie czekajcie przez cały rok, aby świętować nowy rok i podejmować noworoczne postanowienia. Wykorzystajcie każdą chwilę na oczyszczenie serca i napełnienie go miłością. Wówczas uświadomicie sobie, że Bóg jest wasz i że Go kochacie.

Jedynym sposobem urzeczywistnienia boskości jest prawdziwe oddanie. Oznacza ono miłość do Boga bez pragnienia nagrody. Takie oddanie można rozwijać jedynie przez dobre postępowanie. Bez prawości nie będzie oddania. Czystość umysłu jest niezbędna do tego, by cieszyć się boską błogością, podobnie jak czystość ciała jest konieczna dla zdrowia fizycznego.

Ważniejsza od wszelkiej wiedzy, jaką można zdobyć na świecie, jest wiedza o jaźni (atmadźniana). Nie istnieje nic, co równa się z błogością, jaka wypływa z samorealizacji. Można ją osiągnąć tylko wtedy, gdy zniszczy się poczucie ego i pokornie podda się Bogu. Modlitwy muszą płynąć nie z ust, lecz z serca. Modlitwy, które płyną z ust, są jak rozmowa telefoniczna z dowolnie wybranym numerem telefonu. Nie dotrą do tej osoby, do jakiej chcecie. Modlitwy, które płyną z serca, są jak rozmowa telefoniczna z określoną osobą. Trafiają prosto do Boga.

Również modlitwy służą do szukania zaspokojenia pragnień materialnych. Spośród milionów ludzi, którzy ofiarowują modlitwy, nieliczni poszukują samego Boga z czystym sercem. Szczęście czerpane z dóbr materialnych znika razem z nimi. Życie to radość i smutek występujące na przemian. Aby uwolnić się od tych przeciwieństw, należy rozwijać nieprzywiązanie (wajragję).

W życiu wypełnionym pragnieniami po przyjemnościach, jakich poszukujemy, nieuchronnie następuje smutek i rozczarowanie. Wszystkie nieprawe czyny prowadzą do smutku. To dlatego Budda podkreślał znaczenie konieczności rozróżniania. Pierwsza modlitwa: *Buddham śaranam gacchhami* to wezwanie do rozwijania mądrości i rozróżniania, intelektu (buddhi). Jednak jeśli zdolności rozróżniania nie używa się do wykonywania prawych czynów dla dobra społeczeństwa, jest ona bezwartościowa. Stąd druga modlitwa: *Sangham śaranam gacchhami* – poddaję się społeczeństwu. Jakie prawe czyny należy podejmować? Wskazuje to trzecia modlitwa: *Dharmam śaranam gacchhami* – znajduję schronienie w dharmie. Dharma (prawość) jest królewskim traktem, który doprowadzi was do celu. Spełnienie w życiu można osiągnąć, gdy połączy się mądrość, służbę dla społeczeństwa i prawość.

Każdy powinien uświadomić sobie nierozdzielny związek między przyrodą, człowiekiem i Bogiem. Są oni nierozzerwalnie związani. Weźmy prosty przykład. Oto kubek. Znajduje się w nim woda. Kubek stoi na stole. Postawiono go tam ze względu na wodę. Gdyby człowiek nie

chciał wody, kubek nie byłby potrzebny. Gdyby nie było stołu, nie można by postawić na nim kubka. Możecie zadać pytanie: Czy ważny jest kubek, stół, czy woda w kubku? Ważna jest woda. Woda potrzebuje kubka jako naczynia. Przyroda jest jak stół. Człowiek (dziwi) to kubek. Boskość istnieje w postaci wody (nary). Nie potrzeba kubka, jeśli nie ma wody.

Woda (naara) chłodzi ciepło, jakie wytwarzają poruszenia powstające w ciele, umyśle i w duchu życia (czynniki adhiboutika, adhjatmika i adhidajwata). Człowiek (nara) to Narajana – najwyższa uniwersalna świadomość. Narajana istnieje w każdym. Gdyby człowiek nie posiadał chłodzącej mocy boskości, nie byłby w stanie znieść ciepła, jakie wytwarza ciało, umysł i energia życia.

Gdzie jest Bóg? Starożytne pisma objawione (śastry) głoszą, że Bóg znajduje się w odległości około 6 metrów od człowieka beżnennego (brahmaczarina). Przyczyną jest to, że młodzieniec cierpiący na gorączkę dojrzewania, nie może dostrzec Boga. Polega na swoich zdolnościach umysłowych, na sile mięśni i na sercu. Nie wierzy w moc dharmy ani Boga. Tak więc ten, kto jest oddalony od dharmy, jest także oddalony od Boga.

Mówi się, że Bóg jest oddalony od ascety (sannjasina) o blisko 1 metr. Żółta szata i ogolona głowa nie mogą uczynić z człowieka prawdziwego ascety. Musi wyrzec się wszelkich przywiązań do ciała i pragnień materialnych. Chociaż mógł wyrzec się wielu dóbr, to wciąż ma złudzenia dotyczące ciała, dlatego mówi się, że Bóg jest od niego oddalony niemal o 1 metr.

Tylko w przypadku głowy rodziny (grihasty) mówi się, że Bóg mieszka w jego sercu. Jeśli nawet jest to prawdą, to dopóki głowa rodziny nie porzuci wad, takich jak chciwość, nienawiść i zazdrość, dopóty Bóg nie będzie dla niego widzialny. Przywiązanie i ego spowodują, że stanie się ślepy.

Aby zdobyć boską łaskę, nie trzeba dążyć do wiedzy, bogactwa, władzy ani pozycji. Wystarczy czystość umysłu. Każda komórka waszego ciała napełni się boskością, jeśli będziecie czcić Boga z czystym i całkowitym oddaniem. Dla wielbiciela skłonnego do poświęceń Bóg będzie wszechobecny.

Pan jest zawsze gotów odpowiedzieć na modlitwy wielbicieli. Jednak to, co dzisiaj uważa się za oddanie [ang. devotion], to tylko 'głęboki ocean' [ang. deep ocean] – pogrążanie się w oceanie ziemskiego życia. Ludzie mówią o Bogu [Divine], ale interesują się wyłącznie 'mocnym winem' [deep wine]. Ludzie mówią o współczuciu [compassion], ale interesują się tylko modą [fashion]. Wypowiadają słowo współdziałanie [co-operation], lecz angażują się jedynie w działanie [operation]. Oddanie ogranicza się do sztucznego przedstawienia.

Prawdziwa wiedza przychodzi, gdy zmagacie się z poważnym kryzysem moralnym. W takiej sytuacji znalazł się Ardżuna, gdy stanął między dwiema wrogimi armiami. Podobnemu kryzysowi stawiał czoła Parikszit, gdy dowiedział się, że pozostał mu tylko tydzień życia. W chwilach kryzysu człowiek myśli o Bogu i szuka Jego pomocy.

Tłum. Dawid Koziół

Źródło: <https://sssbpt.info/ssspeaks/volume16/sss16-32.pdf>